

en Jurist, hvor dygtig han ellers maatte være, ligesom leilighedsvis kommer til at udtale sig om et saadant Punkt, han da fornemmelig vil holde sig til den bogstavelige Fortolkning. Hvad jeg nu først har hørt imod den bogstavelige Fortolkning af denne Bestemmelse, er — ja, jeg kan ikke finde noget rigtigt mildt Udtryk, og man maa derfor tilgive mig, om jeg skulde bruge et, der var for strengt — at det er ikke en ret forstandig Betydning, som berøber sig af Meningene. Hvad har nemlig været Meningen med Dyrtidsstillægene i den Række af Aar, hvori vi have bekræftet os med dem? Det har været den, at naar vedkommende Embedsmænd ved Tidsforholdene bragtes under et Tryk, vilde man søge at lette dem dette. Naar nu en Embedsmand har sin Hovedindtægt i Korn, er han ovenpaa, naar Kornpriserne ere høje, men trænger derimod til at hjælpes, naar de ere lave. Lad os f. Ex. antage, at en Embedsmand har en Indtægt, jeg vil sige af 400 Rdr. Blyg, som vi — det er jo ligemeget, hvor til vi ansætte det — ville anslaae til 4 Rdr. pr. Rbd., og ved Siden deraf 400 Rdr. i Penge; den samlede Gage bliver altsaa 2000 Rdr. Naar nu Blygpriserne gaae op til 6 Rdr. pr. Rbd., saa har han i Virkeligheden en Indtægt af 2800 Rdr., og saa vil man komme til ham og sige: „Du skal have en Lettelse paa Grund af Tidernes Tryk?“ Gaae derimod Blygpriserne ned til 3 Rdr. pr. Rbd., hvor han altsaa kun har en Indtægt af 1600 Rdr., faaer han ikke Noget. Naar man vilde give de Embedsmænd, der have deres Hovedindtægt af Jord, et Tillæg og gaae frem efter den finansielle Anskuelse, der har gjort sig gjældende i alle vore Pensionslove, maatte man indrette det paa en ganske anden Maade; man maatte saa ikke give Dyrtidsstillæg, men Godtjæbstillæg, man maatte da give dem Tillæg, naar Priserne vare lave, thi saa vilde de komme til at trænge dertil. Jeg har i en Række af Aar i det andet Thing slyst med finansielle Spørgsmaal, og jeg har tillige i en ikke saa ganske kort Tid hørt Ledelsen af Kongeriget's finansielle Anliggender; jeg tør derfor maaskee ansee det for ikke ubestemt, naar jeg siger, at der hos Dem, der slyser saa meget med det Slags Ting, uvilker sig en finansiell Retfærdighedsfølelse, der

ikke kan gaae ind paa, at denne Lovbestemmelser Mening virkelig skulde være den, som min høitagtede Kollega vil lægge i den. Denne Retfærdighedsfølelse, mine Herrer, har ved Lovens Anvendelse ikke lidet Betydning. Naar Dommeren, der sidder og skal dømmen i et foreliggende kriminelt Tilfælde, støder paa en Bestemmelse, der er i en afgjort Strid med hans kriminelle Retfærdighedsfølelse — for at bruge dette Udtryk — mon han da ikke skulde ledes til at see, om ikke den vedkommende Artikkel i Loven bør forståes paa en anden Maade? Hvis han saaledes fandt en Bestemmelse, hvorefter Den, der hjalp sin Fader, naar han var i Nød, skulde straffes med Bånd og Brød, maatte han da ikke sige: Det kan ikke være Meningen, der maa være Noget, ifølge hvilket denne Bestemmelse maa fortolkes paa en anden Maade. Jeg er overbevist om, at det er den Maade, hvorpaa Dommerne gaae frem i Kraft af deres kriminelle Retfærdighedsfølelse. Men hos dem, der slyse med de finansielle Love, uvilker sig noget Tilsvarende i en finansiell Retfærdighedsfølelse, som meget maa paavirke deres personlige Retfærdighedsfølelse, og det turde vel være, at naar man her har gjort opmærksom paa den Uoverensstemmelse, der har fundet Sted i Afgjørelsen af et vist Pensionsspørgsmaal imellem Administrationen og Domstolene, turde Grunden til denne Uoverensstemmelse maaskee være at søge i, at netop i dette Punkt er den finansielle Retfærdighedsfølelse ganske anderledes uvilket hos Administrationen, der daglig slyser dermed. Det turde vel være, at ligesom man i visse Forhold, f. Ex. i Handelsforhold og hvad dermed staaer i Forbindelse, finder, at der er særlige Omstændigheder, der gjøre det nødvendigt at nedsætte særlige Retter, saaledes er der ogsaa ved Bestemmelsen af disse administrative Forhold Noget, som foranlediger, at man maa søge den administrative Anskuelse paa en særlig Maade gjort gjældende ved Domstolene, som man har gjort det paa flere Steder i Ulandet. Spørgsmaalet bliver nu altsaa, hvorvidt det maatte statueres, at den Opfattelse, hvorefter de, der have deres største Indtægt af Jord, skulde have Dyrtidsstillæg, naar de have en større, men ikke naar de have